

KORMEGREKEDÉSBEN

B Á L I N T B É L A

megfogamzott. kényszeredett e várakozás,
életörömmel ékesített
vagy inkább büntetett a magzat. egy-egy
rándulás, mozdul,
kéjes vissza-visszatérő
ágyéktáji görcsök,
végül egybefolyó kólikák,
napfogyatkozásként tűnnek el a közbeeső szünetek.

látszólag
jól összeillő-egybeálló filigrán
izgalmak – hétköznapiaink.
ti, kotta nélküli akkord-sáskaraj – mi, tétlen várakozók,
kormegrekedésre
ítéltek. itt-ott kisurranó
hangfoszlányok, majd egyre süvítőbb
acélkék, de hamis
sziréndal.

mindent önmagába szippantó
medúzagravitáció,
már-már
magamagát is felemésztő.
noha látszólag ügyesen
megszerkesztett a kép – mégis
egyre hűl, hűt
a színek ölelése. ismétlem, leszállni a vászonról.

hengerfeszületen ólomzapor előtt
reszket az érintetlen
papírfelület. alig érzékelhető
interferencia – egyberezgünk, remegünk.
tútelített a csend. csöndhöz
idomult hallásunknak
sercegő zörej, bántó szóáradat
minden erre tévedt hang.

újravajúdásaink.
immár elhalványulók
a kéj és az elviselhetőség
határvonalai. mégha önroncsoló is,
mi megfogamzott,
megállíthatatlan.
árnyalataitól megfosztva, mint az
ágy feletti keretben sárguló fotók,
mi korábban egyértelműen
megkülönböztethető volt, kontúrvonalak híján
végleg egybefoly. így már
magamagának is
könnyen
idegenné válik – felismerhetetlenné, gyakran
önpusztítóvá a test.
íme,
önnön vizeink vadorzói.

a vajúdasokat
követően, mintha egy folyton
visszatérő, meg-megismétlődő
kép bontakozna ki – vagy csupán lidércálom lenne.
mintha végleg
elfelejtettem volna merre
menjek – hová megtérni. kétségbeesett
e rohanás,
t e

k i n

t e t e m

az út mentén száguldó,
megroggyant feszületekbe botlik
minduntalan. megkapaszkodni.

túltaposott
az ösvény, újrjárni többé ne.
koordináták híján
önmagába vesző a tudat. vesztegen – de csupán látszólag
jóvoltunkból és ilyen kitartóan – az útszélen.
egyre telítettebb e közeg,
bármikor kicsapódhat. túlfeszített hallgatás.
kormegrekedésben,
vesztegen évtizedek peremén,
értelmetlen a várakozás.
útszélen – vagy mégsem, egy terem,
egy túlméretezett
kórterem (nem vers, nem költészet – patográfia) közepén
ülünk dermesztő márványszőnyegen, mint
a meg nem kérdezett
odahelyezettek. letepert, kiterített másai
korábbi önmagunknak.

arcomon még a mosoly, noha
fagyos e vigyor – de vigyor.
vagy talán
nem ennyire ellenállásképtelen. a szőnyeg
hibátlanak tűnő bőrfelületén
póra,
rés után kutatni. mondom,
szabadulni. gyíktetem a
feszítőszíjak ölelésében
látszólag
mozdulatlan, de kitörésre készen.
kitörni,
ha kell, akár korábbi önmagunkat
lerúgva-elvetve.